

tetslaan, har nu for det Første hos dem henledet Tanken paa den store Konverteringslov, som den Gang jo vakte mere Opmærksomhed end den anden, der jo netop almindelig fik Navnet „den lille Konverteringslov“, som om det var Noget, der hang sammen og ikke særlig vedkom dem, der ikke eiede eller nogenfinde ventede at komme til at eie Statsobligationer. Lovens Betydning er nu gaaet op for dem, efterhaanden som Loven er bleven praktisk anvendt. Det sker jo ofte i Livet. Der anvendes ganske vist overordentlig Meget paa at gjøre Lovene bekendte omkring i Landet, men det er dog ganske sikkert, at den Maade, hvorpaa Lovene virkelig blive bekendte for hver Mand i Landet, er ved deres Anvendelse. Det, at en Lov bliver praktisk anvendt, er det, der underviser Folk om, at Loven eksisterer, og jeg tror ogsaa, det er Tilfældet med denne Lov, at det først er ved, at saa En og saa en Anden har benyttet sig af den, at Folk ere blevne vidende om, at en saadan Lov eksisterer, og at de havde kunnet benytte sig af den, hvis de i Tide havde vidst, at den Lov var til. Nu ere de komne til Rundsab om den, men i mange Tilfælde er det for sent for dem til at benytte sig af den. Deres gamle Prioriteter ere ikke opsagte, og de have ikke skaffet sig nye, saa medmindre der findes en Forlængelse af Loven Sted, ville de ikke kunne komme til at benytte sig af den. Derimod kan der naturligtvis indvendes og er allerede indvendt af den høitærede Finantsminister, at Loven, naar den forlænges, vil ikke alene komme disse Menneſter til Gode, som jeg tror, de fleste ere villige til at indrømme en Begunstigelse, men den vil ogsaa komme en Del til Gode, for hvem der ikke oprindelig var tilſigtet nogen Begunstigelse, Folk, som ikke foretog nogen egentlig Konvertering, hvorved der her jo maa forstås en Opnaaelse af et Laan paa gunstigere Betingelser i det Hele taget end tidligere, men hele den almindelige Omsætning af Prioritetslaan vil tillige komme ind under Lovens Begunstigelser. Ja, det vil den, men det staar for mig som meget tvivlsomt, om det er noget saa meget Betydeligt, idet nemlig Tilfældet vistnok som oftest vil være det, at Prioriteter omsættes og Laan fornyes i Tilfælde af Eierſkifte, naar en Eiendom gaar over fra en Eier til en anden, ved Salg, Arv eller paa anden Maade. Saa vil der finde Omsætning Sted af Prioriteterne, men den kommer ikke ind under denne Lov. En saadan Omsætning vil komme til at betale sine Afgifter baade til Stempling og Thinglæsning som enhver anden Omsætning. Den vil ikke danne nogen

Undtagelse ifølge denne Lov. Jeg tror derfor, at Antallet af de Omsætninger, som ville komme til at nyde godt af Lovens Begunstigelser ud over det, som oprindelig var tilſigtet, vil ikke være meget betydeligt. Det vil ikke — det skal jeg indrømme den høitærede Finantsminister — kunne lade sig gjøre at finde en Redaktion, hvorved man ubeløkker disse Omsætninger, men jeg tror dog, at naar man vil gaa tilbunds i Tingene og kjender de Forhold, hvorom der er Tale rundt omkring i Landet, maa man indrømme, at de fleste af de Omsætninger, der ikke ere egentlige Konverteringer, foregaa i Tilfælde af Eierſkifte, og i saa Fald vil det Hele ikke komme til at dreie sig om saa overordentlige finansielle Beløb ud over det, som Loven egentlig oprindelig har tilſigtet, saa jeg antager ikke, at der af den Grund egentlig kan være nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa Lovforslaget. Som Følge deraf tillader jeg mig at anbefale det høie Thing at gaa ind paa Lovforslaget med den Endring, som Udvalgets Flertal har foreslaaet, nemlig at Forlængelsen indskrænkes sig til eet Aar, medens Forslagsstillerne oprindelig have sat tre Aar.

Sage: Jeg skal som den foregaaende ærede Taler ganske kort begrunde, hvorfor Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal. Mindretallet har stillet sig paa det Standpunkt, at denne Lov var en Undtagelseslov, og man maatte dog en Gang være paa det Reene med, hvor længe man ønskede den skulde gjælde, da man ikke vilde gaa ind paa Finantsministerens Forslag om, at den kun skulde gjælde for eet Finantsaar. Den Gang blev det udtalt udtrykkelig som det Naturlige og Rigtige, at en saadan Undtagelseslov knyttede sig til Finantsaaret; men man var bange for ikke at faae den fornyet et Aar endnu og foretrak saa tre Terminer. Deri ligger, at man var paa det Reene med, at man ikke burde rejse dette Spørgsmaal paant, da det ikke kunde undlade at berøre andre Hensyn og andre Opfattelser om, hvor Stattelettelse skal finde Sted, naar man gjør Undtagelsesloven til en permanent Lov. Det tror jeg ogsaa, Forslagsstillerne have indset, og derfor have de rettet 1891 til 1889 og ønske nu blot denne Lov forlænget et eneste lille Aar endnu. Mindretallet har imidlertid ikke kunnet tiltræde det, ikke alene af den almindelige Grund, at man burde være førdig med denne Sag. Det er i og for sig en Fordel at konvertere til billig Rente, saaledes at der ikke kan være nogen fornuftig Grund til at begunstige denne Art Konvertering, fordi